

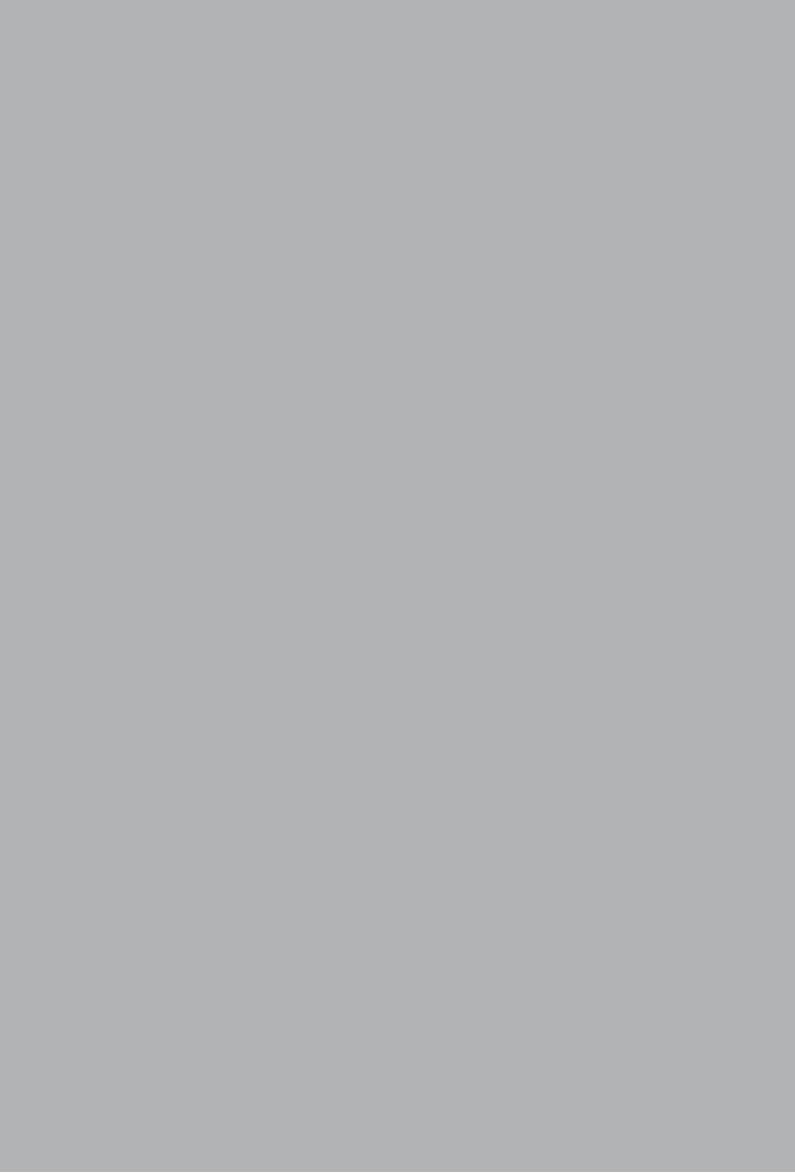
TRACK

Catherine O'Flynnová

CO SE ZTRATILO

TRACK

Catherine O'Flynnová CO SE ZTRATILO

≡ KNIHA ZLIN

Catherine O'Flynnová

CO SE ZTRATILO

Copyright © Catherine O'Flynn, 2007
Translation © Richard Podaný, 2008
Cover and layout © Lucie Mrázová, 2008

ISBN 978-80-87162-12-5
ISBN 978-80-7473-030-6 (PDF)

Napsáno pro Petera a věnováno památce Donala z Hill-street a Ellen z Oylegate.

1984

Detektivní kancelář Sokol

Zločin je tam. Neodhalený, neviditelný. Jen doufala, že nedorazí pozdě. Řidič autobusu udržoval stálou rychlost pětadvacet kilometrů za hodinu, brzdil před každou zelenou, dokud místo ní nenaskočila červená. Zavřela oči a v duchu pokračovala v cestě tak pomalu, jak to jen dokázala. Jenže když pak oči zase otevřela, autobus se stejně vlekl daleko za jejím nejpesimističtější odhadem. Předcházeli je i chodci a šofér si pohvizdoval.

Podívala se po ostatních cestujících a pokusila se vydedukovat, co dneska budou dělat. Většinou to byli důchodci a ona napočítala čtyři úplně stejné velikánské kostkované nákupní tašky. Poznamenala si to statistické zjištění do zápisníku; měla dost rozumu, aby nevěřila na náhody.

Přečetla si v autobusu všechny reklamy. Většinou to byly reklamy na reklamní plochy: „Když si tohle čtete vy, možná to budou číst i vaši zákazníci.“ Zamyslela se, jestli někdo z jejích spolucestujících někdy využil reklamního prostoru v autobuse, a kdyby ano, co by asi tak propagovali nebo inzerovali.

„Přijďte všichni obdivovat moji velikánskou, kostkovanou nákupní tašku plnou kočíčího žrádla.“

„Popovídám si s kýmkoli o čemkoli. Kromě toho také jím sušenky.“

„Pán a paní Robertsovi, certifikovaní výrobci nejsilnějšího čaje na světě. Značka: Vymačkáváme sáčky.“

„Zaváním prapodivně, nikoli však nepříjemně.“

Kate napadlo, že ona by si tam ráda zadala reklamu na kancelář. Doprovodila by ji obrázkem, zvolila by si luetu sebe a Mickeyho, viděných skrz lupu. A pod tím by stálo:

DETEKTIVNÍ KANCELÁŘ SOKOL

Hledání stop. Sledování podezřelých. Odhalování zločinů.

Navštivte naši kancelář,

vybavenou nejnovějším kriminalistickým zařízením.

Do sešitku si opsala telefonní číslo z reklamy, že tam zavolá časem, až bude její kancelář plně akceschopná.

Konečně autobus dojel ke krajinářsky upraveným trávníkům a zoufale povlávajícím vlajkám v průmyslové zóně, která obklopovala nedávno otevřené Nákupní středisko Zelené dubí. Obzvláštní pozornost věnovala číslu patnáct v Langsdale Estate, kde svého času pozorovala cosi, co zřejmě byla hádka mezi dvěma muži. Jeden měl velikánský knír, druhý si zase ten chladný den nasadil tmavé brýle a nevzal si sako – podle ní vypadali oba na zločince. Po zralých úvahách a také poté, co později zahlédla před budovou podniku velikou bílou dodávku, dospěla k závěru, že ti dva jsou pašeráci diamantů. Dneska ale na pozemku té firmy panoval úplný klid.

Otevřela zápisník na stránce nadepsané „Sledování č. 15“. K dnešnímu datu pak lehce kodrcavým autobusovým rukopisem, který byl pro tuhle stránku typický, připsala: „Žádná nová zjištění. Přebírají novou dodávku z Nizozemska?“

Patnáct minut nato už Kate procházela klimatizovaným vzduchem tržnice do Zelenéhooubí. Tržnice nebyla žádná tržnice. Byla to podzemní část obchodního střediska, hned vedle konečné autobusů, a byla určená jen pro neznámkové, podřadné obchody: bižuterie, levné drogerie, levné parfumerie, zasmrádající řeznictví, obchody s hořlavým oblečením. Jejich zápach se mísil se smradem prachu, který se páčil v topných tělesech nade dveřmi, a jí se z toho dělalo zle. Většina Katiných spolucestujících se neodvažovala dál do střediska než právě jen sem. Byla to nejbližší přibližná obdoba zanedbané obstarožní High Street, která ihned po otevření střediska zažila rychlý úpadek. Když teď jel autobus po High Street, nikomu se dobře nedívalo na vyčítavě zatlučené vchody do krámů, plné krabiček od jídla z donášky a suchého listí.

Došlo jí, že je středa, a přitom si zapomněla koupit ve své oblíbené trafice poslední číslo komiksového časopisu *Beano*. Marná sláva, bude pro něj muset jít do toho ošumělého novinového stánku ve středisku. Pak se zastavila a prohlížela si na regálu vydání časopisu *Správný detektiv*. Ta ženská na obálce na kriminalistku vůbec nevypadá. Má na sobě sice plstěný klobouk a přšiplášť... ale to je tak všechno. Vypadá spíš jako televizní komik. To se Kate nelíbilo.

Vyjela eskalátorem do přízemí, kde už začínaly ty správné obchody a kde byla pítka a stály umělohmotné palmy. I když byly prázdniny, na větší nával bylo ještě brzy. Nikdo z jejích spolužáků neměl dovoleno chodit do nákupního střediska bez rodičů. Někdy narazila na rodinku, která s sebou vláčela některého z jejích vrstevníků, a pak se rozpačitě pozdravili. Získala dojem, že dospělí nemají moc dobrý pocit z toho, jak se tu potuluje sem a tam sama, a tak kdykoli se jí někdo z prodavačů, členů ochranky střediska nebo z rodičů optal, vždycky

mlhavě hovořila o nějakém rodiči, který je hned ve vedlejším obchodě. Jenomže většinou se jí nevyptával nikdo, přesněji řečeno, nikdo si jí tu vlastně ani nevšímal. Kate se někdy zdálo, že je neviditelná.

Bylo devět třicet. Ze zadní kapsy kalhot vytáhla dnešní program, pracně vytukaný na psacím stroji.

09.30 až 10.45	fa Tandy: prozkoumat vysílačky a mikrofony
10.45 až 12.00	povšechný dozor ve středisku
12.00 až 12.45	oběd (Vanezi)
12.45 až 13.30	fa Midlandské školní potřeby: podívat se na razítkové podušky, jestli se hodí pro odběr otisků
13.30 až 15.30	dozor u bankovních poboček
15.30	návrat (bus)

Kate honem vyrazila k obchodu Tandy.

Zneklidnilo ji, že k restauraci dorazila dobrých dvacet minut po poledni. Takhle se profesionál nechová. To je lajdáctví. Počkala u dveří, až ji někam přijdou usadit, i když sama viděla, že u jejího obvyklého stolku je volno. Stejná číšnice jako jindy ji dovedla ke stejnému stolu jako jindy a Kate zapadla do oranžové umělohmotné kóje, z níž bylo vidět do středového hlavního atria.

„Chceš se dneska podívat do jídelníčku?“ zeptala se jí servírka.

„Ne, díky. Dala bych si dětské speciální menu a k tomu banánový nápoj, prosím. A prosím, mohla bych hovězí burger dostat bez salátovky?“

„Není v něm salátovka, ale nakládačka, děvenko.“

Kate si to poznamenala do notesu. „Salátovka/nakládačka – není okurka jako okurka. Zjistit, v čem je rozdíl.“

Hrozně nerada by při tajné misi provažila svoje inkognito kvůli nějaké takovéhle hloupé chybě.

Kate se podívala na veliký umělohmotný dávkovač rajčatové omáčky ve tvaru rajčete, který stál na stole. Tyhle nádoby měla moc ráda – protože jsou tak naprosto logické.

V minulém pololetí četl ve škole Paul Roberts svou slohovou práci na téma „Moje nejlepší narozeniny“, jež jímž zlatým hřebem bylo líčení toho, jak ho prarodiče a rodiče vzali na oběd k Vanezimu. Líčil, jak jedl špagety s masovými kuličkami, což kdovíproč jí i celé třídě přišlo srandovní. Ale on dál nadšeně rozkládal, jak pil šerbet a jak si poručil ten největší zmrzlinový pohár. Podle něj to bylo úžasné.

Kate to nechápala: když se mu to tak moc líbilo, proč se nesebere a nezajde si tam na oběd sám? Klidně by ho mohla napoprvé doprovodit a říct mu, kde je nejlepší místo. Mohla by mu ukázat, kde je na stěně ta destička, která se dá odšoupnout, takže pak člověk vidí špinavé nádobí šinoucí se po běžícím pásu. Mohla by mu povědět, jak kdysi doufala, že se jí podaří na pás umístit nějaký samočinný fotoaparát, který by tudíž kroužil kolem celé restaurace a pořizoval snímky, načež by se vrátil k ní. Mohla by ho upozornit na umývače nádobí, který podle jejího názoru možná má vražednické sklony, a třeba by jí Paul mohl pomoci i se sledovačkou. A třeba by mu mohla nabídnout, ať se stane společníkem detektivní kanceláře (pokud by to Mickey schválil). Ale neřekla mu nic. Jen o tom přemýšlela.

Rozhlédla se, aby měla jistotu, že ji nikdo nesleduje, pak sáhla do tašky a vyndala Mickeyho. Posadila si ho vedle sebe, k oknu, aby si toho servírka nevšimla; navíc měl odtamtud dobrý výhled dolů na lidi. Školila Mickeyho, aby se mohl stát jejím parťákem v kanceláři. Obyčejně

dělal jenom pozorování. Byl dost malý, aby i přes svůj poněkud extravagantní úbor působil nenápadně. Kate se Mickeyho oblečení líbilo, i když se kvůli němu nemůže tak hladce ztratit v davu. Mickey měl na sobě proužkovaný gangsterský oblek a na botách psí dečky. Psí dečky trochu kazily dojem, nevypadal v nich zrovna jako Sam Spade, ale Kate se líbily i tak; a co víc, sama by podobné chtěla taky.

Mickeyho vyrobila podle soupravy „Ušij si vlastního Opičáka Oldu – gangstera“, kterou jí darovala tetička. Většinu jejího dětství proválel Olda na hromadě s ostatními plyšovými a látkovými hračkami, ale když si loni založila detektivní kancelář, přišlo jí, že na to náležitě vypadá. A Opičák Olda, to nebylo ono. Udělala z něj proto Mickeyho. Kate s ním každé ráno probrala denní program a on s ní vždycky jezdil v plátěné brašně z armádních přebytků.

Servírka přinesla jídlo. Kate snědla burgra a pročetla si první letošní číslo *Beana*. Mickey zatím bedlivě sledoval dole v atriu nějaké podezřelé puberťáky.

2

Kate bydlela kus cesty autobusem od Zeleného dubí. Žila v jediném bloku viktoriánských domů, který v širém okolí zbyl; třípatrová budova z červených cihel čněla z houště šedých a bílých komunálních krychlí, jako by jí bylo trapno. Katin dům byl nacpaný mezi trafikou na jedné a řeznictví a zelinářství na druhé straně. V jejich domě evidentně taky býval obchod, ale teď byla výloha zakrytá závěsem a někdejší prodejnu proměnili v obývací pokoj, kde Katina babička trávila vleklou se odpoledne sledováním televizních soutěží.

Jejich dům jako jediný z celého bloku nikdo nepoužíval k podnikání (vyjma Katiny zkusmé snahy rozjet detektivní kancelář) a v něm jediném taky někdo trvale bydlel. Ani jeden majitel sousedních obchodů nad krámem nebydlel; každý den v šest večer zavřeli a zamířili ke svým půldomkům na předměstí, takže všude kolem Katina pokoje zavládlo ticho a prázdnota.

Kate majitele obchodů dobře znala a měla je ráda. Zelinářství patřilo Erikovi a jeho ženě Mavis. Děti neměli, ale na Kate byli odjakživa hodní a rok co rok jí kupovali až překvapivě dobře volené dárky k Vánocům. Loni jí dali soupravu šablon a křivítek, díky nimž si Kate nakreslila na vizitky logo opravdu profesionálního vzhledu. Teď, co jí většinu času zabírala detektivní kancelář a neustálé pozorování, neměla Kate tolik času je navštěvovat, ale i tak k nim jednou týdně zaskočila na čaj, houpala nohama na stoličce za pultem, poslouchala Radio 2 a dívala se, jak si zákazníci nakupují hory brambor.

Vedle Erika s Mavis měl řeznictví pan Watkins. Pan Watkins byl starý pán, Kate to odhadovala tak na sedmdesát osm. Byl moc hodný a měl hodnou manželku, ale maso už od něj kupovalo moc málo lidí. Kate váhala, jestli to nemá něco společného s tím, jak pan Watkins vždycky stojí v krámě a velikým sekáčkem odhání z masa mouchy. Ale možná to byla i nekonečná spirála – čím míň zákazníků pan Watkins měl, tím míň masa nabízel a čím míň masa nabízel, tím míň vypadal jako řezník a tím spíš vypadal jako bláznivý dědula, co sbírá kusy masa a ty pak vystavuje v okně. Když šla kolem něj Kate před týdnem, zjistila, že ve výloze je jeden králík (a Kate věděla najisto, že na celém světě už králíků nejí nikdo, jenom pan Watkins sám), nějaké ledvinky, kuře, vepřový bok a šňůra buřtů. To samo o sobě nebylo u pana Watkinse nic mimořádného. Kate se zastavila a poulila oči do výlo-

hy proto, že řezník zřejmě zahájil novou marketingovou ofenzívu. Podle všeho mu začalo být maličko trapné, jak jsou jeho výlohy minimalistické, a snad aby to nevypadalo tak divně (v čemž se podle Kate silně přepočítal), začal zboží aranžovat do bujaré scenerie. Vypadalo to, jako že kuře vede králíka vyvenčit na vodítku z buřtů na kopeček z vepřového, na což vše z výše svítí tmavorudé ledvinové sluníčko. Kate zvedla zraky od té hrůzostrašné scény a zjistila, že pan Watkins na ni užasle pokyvuje zevnitř krámu a zvedá palce, jako by ho vyvedla z míry vlastní duchaplnost.

Na druhé straně od Katina domu měl pan Palmer trafiku. Pan Palmer pracoval se svým synem Adrianem, který byl pro Kate náhražkou nejlepšího kamaráda a který byl navíc zatím jediným zákazníkem detektivní kanceláře Sokol. Adrianovi bylo dvaadvacet a chodil na vysokou. Pan Palmer chtěl, aby si jeho syn po státnici našel „pořádné zaměstnání“, ale Adrian takovou ctižádost neměl a docela spokojeně seděl v trafice za pultem a četl si a pomáhal s řízením jejich drobného podniku. Palmerovi bydleli v moderním půldomku na kraji města, ale matka a Adrianova sestra do trafiky skoro nechodily – i prodej cukrovinek tak zbyl na mužskou část rodiny. Adrian se ke Kate choval jako k dospělé, ale on se tak koneckonců choval ke každému. Nedokázal nasazovat různé tváře pro různé zákazníky jako jeho otec. Pan Palmer starší uměl ve vteřině přepnout ze shovívavého „Tak jak se máme, mladý muži?“ na naprosto upřímné „To jsou zase otřesné zprávy, vidíte, paní Stevensová?“

Ať už se Adrian nadchl pro cokoli, vždycky si myslel, že stejné nadšení cítí všichni, anebo by je cítili, kdyby jim dodal patřičné informace. Celá odpoledne býval zabraný do časopisu *New Musical Express* nebo si četl knížky o muzikantech. S nefalšovaným přesvědčením doporu-

čoval zákazníkům hudební nahrávky a byl chronicky neschopný pochopit, jak nepravděpodobné je, že by paní Dochertyová náhle přešla od dechovky k MC5, anebo že by Debbie Caseyová s celou svou pohihňávající se holčičí partičkou našla valného významu v hudbě Leonarda Cohena. Jakmile nechal otec Adriana v trafice samotného, jeho syn vypnul v rádiu pořad Jimmyho Younga a zasunul do maličkému kazeťáčku kazetu. Nikdo se ho na tu muziku nikdy nezeptal, což připisoval jistě nesmělosti svých zákazníků, a tak vždycky dával na pult ceduli s rukou psaným oznámením: „Právě hraje: Captain Beefheart – Lick My Decals Off, Baby! Další informace u obsluhy.“

Ale s Kate Adrian rád mluvil o kriminalistice, o klasických filmových detektivkách, o tom, kteří ze zákazníků by mohli být vrazi a kde asi tak ukryli těla svých obětí. Adrian odjakživa s neobyčejným nadáním vymýšlel ty nejoriginálnější úkryty pro mrtvoly. Někdy Kate chodila s Adrianem do velkoobchodu a radila mu, jaké cukrovinky by měl nakoupit; to si pak prohlíželi svalnaté skladové dělníky a odhadovali, kdo z nich má hustě popsaný trestní rejstřík.

Adrian věděl o detektivní kanceláři Sokol, ale nevěděl o Mickeym. Mickey byl přísně tajný. Pana Palmera pořád víc a víc zlobilo, jak mu školní děcka kradou sladkosti, a tak Adrian najal agenturu Sokol, aby provedla bezpečnostní audit trafiky. Kate mu oznámila, že na to má taxu jedna libra denně plus výlohy. Dále oznámila, že podle jejího odhadu by audit měl trvat nejvýše půl dne a výlohy nebudou žádné, protože bydlí hned vedle. Takže mu vystavila fakturu na půl libry. Z téhle „opravdovské“ zakázky byla nadšením bez sebe. Dokonce si šla koupit bloček prázdných propisovacích formulářů faktur; stál tři čtvrtě libry, čímž se ekonomická bilance Sokola dostala do mínusu, ale brala to jako vklad do budoucího rozvoje. Kate

požádala Adriana, ať se chová tak normálně, jako když jindy prodává v trafice. Ona bude hrát roli zlodějky. Řekla, že jejím hlavním úkolem je najít slabiny. Po dvaceti minutách Kate trafikou opustila a vrátila se do kanceláře, že napíše zprávu. Tu za několik hodin odevzdala Adrianovi – a s ní i cukrovinky v hodnotě sedmatřiceti pencí, které se jí povedlo ukrást. Audit měl dvě části: v první podrobně popisovala svou činnost v krámě, ve druhé rozvedla doporučení, jak „zatočit se zločinem“. Šlo o jiné uspořádání některých volně dostupných sladkostí za pár halířů, úplnou reorganizaci pultu s bramborovými lupínky a zavěšení dvou zrcadel na strategických místech.

Adrian nakládal s auditem s úplně stejnou vážností, s jakou byl sepsán, a doporučené úpravy provedl do posledního písmene. Pan Palmer byl výsledky nadšen, protože krádeže prakticky ustaly. Kate pak pana Palmera požádala, jestli by jí nemohl napsat nějaký pochvalný komentář k odvedené zakázce, protože si všimla, že podobná osobní doporučení používají k propagaci svých služeb i jiní podnikatelé. Už viděla, jak je reklama v autobuse ověřená upřímnou chválou:

„Rychlá, profesionální služba za velmi rozumnou cenu.“

„Agentura nám vyhověla diskrétně, taktně – a především EFEKTIVNĚ.“

„Od té doby, co jsme se uchýlili k pomoci detektivní kanceláře Sokol, šla zločinnost strmě dolů.“

Proto ji mírně zklamalo, když jí pan Palmer napsal tohle: „Moc hodná holčička! Ty jsi prostě poklad, Kate!“

3

Při každé návštěvě v Zeleném dubí Kate zaskočila do obrovské prodejny Midlandských školních potřeb, kde měli

velký výběr papírnického zboží. Dneska si jako záminku vybrala, že chce prozkoumat, jakou mají nabídku razítkových podušek, ale ona si vždycky našla nějaký důvod, aby mohla v obchodě strávit víc času. Hodiny jenom letěly.

V celém *Maltézském sokolovi* sice není jediná scéna, v níž by si Sam Spade nakupoval papírnické zboží, ale Kate věděla, jak důležité jsou pro úspěšného vyšetřovatele prvotřídní kancelářské potřeby. Papírnické zboží se pro Kate poctivě řečeno stávalo stále vážnějším problémem. Na začátku minulého pololetí ji poprvé pustili ve škole do skladu kancelářských potřeb. Paní Finneganová Kate řekla, že ji jmenuje svou zástupkyní pro kancelářské a školní potřeby, a pak jí udělala obšrný výklad o jejích budoucích povinnostech a zodpovědnosti. A divila se, jak to, že vždy tak pozorná Kate jako by se nořila do vlastního světa.

Paní Finneganová: Je zásadně důležité, abys za každý vydaný čistý sešit od žáků vybrala podepsaný odstřížený roh ze starého, popsaného sešitu. Odstřížky je třeba ukládat do téhle plastové schránky a na konci týdne musí počet odstřížků v ní přesně souhlasit s počtem sešitů, které uvedeš do kontrolního soupisu. Rozumíš tomu dobře, Kate?

Kate: ...

Paní Finneganová: Kate?

Kate prostě nebyla připravená na to, jakou jeskyni pokladů ve skladu najde. Čekala nějaký kumbálek, ale ona to byla celá místnost. Kromě toho bylo hned jasné, že všechny školní potřeby, které kdy užívala ona i její spolužáci, jsou jen titěrnou a nudnou kapičkou v širém oceánu školního skladu. Nacházely se v něm luxusní předměty, třeba mnohobarevná kuličková pera, kovová ořezávátka, celá balení fixů – a kromě toho i seriózní, noblesní předměty, například skládací pořadače a dlouhatánské